

Moartea întâilor-născuți (Exodul 12:29-36)

Această secțiune înregistrează evenimentul istoric al Paștilor. A venit momentul să se îplinească toate lucrurile pentru care au fost avertizați israeliții să se pregătească. Relatarea cuprinde moartea întâilor-născuți, expulzarea evreilor din țară la porunca lui Faraon și deposedarea egiptenilor.

12:29. La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la întâiul-născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al celui închis în temniță și până la toți întâii-născuți ai dobitoacelor.

Autorul biblic descrie acum ce s-a întâmplat cu ocazia primei sărbători de Paști. Toți egiptenii, fără nici o excepție, sunt loviți de urgie. Caracterul atotcuprinzător al dezastrului este subliniat prin folosirea celor două antonime exhaustive: urgia lovește familia lui Faraon, care stă pe tron înconjurat de lux, dar și familiile prizonierilor, ale celor care "locuiesc în casa din groapă". Ea îi afectează pe toți, de la cel care se bucură de cel mai înalt confort până la cel aflat în situația cea mai umilă (vezi 11:5 unde este folosită o altă imagine pentru a transmite ideea de viață grea).

Întâii-născuți ai animalelor egiptene sunt omorâți și ei, așa cum a profetit Moise în 11:5 (vezi comentariul asupra acestui verset).

12:30. Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui și toți egiptenii; și

au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort.

Acest verset scoate în evidență amploarea urgiei finale. El se încheie cu o afirmație consecutivă: "căci nu era casă unde să nu fie un mort". Această propoziție conține o dublă negație, o particulă care reprezintă non-ființa sau non-existența.²⁶ În felul acesta, consecințele urgiei cuprind toată țara Egiptului.

Caracterul grav al urgiei este subliniat și prin identificarea separată a lui Faraon în acest pasaj. În primul rând, el este umilit, fiind obligat să se ridice din pat în miezul nopții, lucru categoric necorespunzător cu regalitatea.²⁷ Și, chiar și mai umilitor, familia împăratului este afectată de urmările urgiei. Adevărul este că urgia finală este îndreptată împotriva lui Faraon ca zeu al Egiptului și împotriva urmașilor regali egipteni. Numeri 33:4 face legătura dintre Paște și judecata adusă asupra zeilor Egiptului.

12:31. În aceeași noapte Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: "Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis."

Ca urmare a urgiei a zecea, Faraon a ajuns să dorească cu disperare să își scape țara de evrei. Acest verset scoate în evidență graba cu care el poruncește plecarea lui Israel. În primul rând, Faraon folosește patru imperative: "Sculați-vă, ieșiți ... duceți-vă de slujiți". Primele două sunt folosite și în alte locuri din Scriptură pentru a indica graba. În Geneza 19:14, Lot le poruncește ginerilor săi să plece din Sodoma pentru a-și salva viețile și folosește aceste imperative.

Împăratul Egiptului este umilit. El se vede obligat să-i cheme la palat chiar pe bărbații pe care îi alungase mai devreme (vezi 10:28). Totodată el le spune evreilor pe nume pentru prima dată: "copiii lui Israel" sau israeliți. Aceasta este, se pare, o recunoaștere a lor ca popor nu o națiune încă, dar una pe cale de formare.

În fine, Faraon însuși răspunde la întrebarea: Pe cine vor sluji / cui se vor închina evreii: "Duceți-vă de slujiți Domnului!"

12:32. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă.

Faraon acceptă acum toate solicitările profeților evrei și retrage toate restricțiile impuse anterior. Toți copiii lui Israel pot pleca din Egipt, cu turmele lor cu tot. În plus, Faraon nu le impune o dată pentru plecare și nu limitează nici perioada pentru care pot pleca. Se pare, cel puțin pe moment, că împăratul Egiptului a fost înfrânt.

Umilirea lui Faraon se vede în final și în dorința sa de a fi binecuvântat de profeți după înfrângere. Childs remarcă faptul că Faraon chiar cere de la Moise o binecuvântare prin care scoate în evidență victoria completă a lui Moise.²⁸ Era aceasta o solicitare onorabilă? Era ea semnul unei căințe adevărate? Sau era doar o manifestare a sarcasmului? Ceea ce putem spune cu siguranță este că împăratul nu s-a pocăit cu adevărat. El nu și-a recunoscut nici o vină a dorit doar să fie binecuvântat fără a da socoteală, fără a fi făcut de rușine, fără a suporta consecințele. El a dorit doar ca urgiile să dispară. Știm că așa stau lucrurile pentru că imediat ce a trecut șocul ultimei urgie, împăratul egiptean i-a urmărit pe evrei pentru a-i nimici.

12:33. Egiptenii zoreau poporul și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: "Altfel, toți vom pieri."

O traducere literală a începutului acestui verset ar suna astfel: "Iar egiptenii presau / obligau poporul". În mod ironic, același verb s-a folosit pentru împietrirea sau întărirea inimii lui Faraon (vezi 7:13, 22; 8:15). Astfel, înainte inimile egiptenilor erau împietrite ca să nu-i lase pe evrei să plece (9:34), dar acum sunt la fel de hotărâți să-i oblige să plece.

Actul de împietrire este astfel întreprins încât evreii să fie trimiși-

acesta este verbul ebraic folosit atât de des în relatarea exodului. Prima întâlnire dintre profeții evrei și Faraon s-a focalizat asupra acestui verb: "Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: Lasă pe poporul Meu să plece ..." (5:1). Acum egiptenii sunt cei care îi alungă pe evrei din țară!

Egiptenii sunt îngrijorați și debusolați. Ei vor ca evreii să plece pentru că literalmente "**murim cu toții**". Verbul este la participiu, iar participiul este forma care indică o acțiune continuă...²⁹ Din perspectiva egiptenilor, dacă evreii mai rămân în țară, poporul lui Faraon va pieri cu siguranță.

12:34. Poporul și-a luat plămădeala (coca), înainte de a dospi. Și-au învelit postăvile cu plămădeala în haine și le-au pus pe umeri.

Înainte de a pleca din Egipt, evreii mai fac două lucruri. Primul este prezentat în acest verset. Ei pun aluatul în "**postăvi**" (acest termen a fost folosit mai devreme în 8:3) pe care le poartă pe umeri, învelite în haine. Nu au avut timp să pună aluatul la dospit sau să-l coacă în Egipt. Graba era cuvântul la ordinea zilei. În amintirea acestei zile, pâinea nedospită a fost folosită cu ocazia sărbătorii Paștilor de-a lungul istoriei. Deuteronom 16:3 afirmă relativ la poruncile pentru Paște: "În timpul sărbătorii, să nu mânânci pâine dospită, ci șapte zile să mânânci azime, pâinea întristării, căci ai ieșit în grabă din țara Egiptului: așa să faci, ca să-ți aduci aminte toată viața ta de ziua când ai ieșit din țara Egiptului."

În acest verset se găsește un adverb temporal: el are un rol adversativ, însemnând "nu încă". Atunci când este urmat de un verb la imperfect, ca și în cazul nostru, verbul este la timpul mai mult ca perfect.³⁰ Astfel că propoziția se citește corect astfel: "**Poporul și-a luat plămădeala ... care nu dospise încă ...**"

12:35-36. Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise și au cerut egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine. Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor, care le-au împlinit cererea. Și astfel au jefuit pe egipteni.

Acest eveniment reprezintă împlinirea poruncilor pe care Dumnezeu le-a dat poporului în 3:21-22 și 11:2-3 (vezi comentariile asupra celor două pasaje).

Aplicație

Este important să înțelegem că momentul Paștilor a reprezentat un eveniment istoric, că a avut o delimitare temporală și spațială. Paștele nu e doar o idee sau credință materializată mai târziu în sărbători, ci s-a întâmplat cu adevărat. Același lucru se poate spune despre importanța Cinei Domnului. Acest ritual creștin reprezintă cu adevărat episodul istoric al morții și învierii lui Isus Cristos. Apostolul Pavel subliniază importanța și greutatea istoricității celor două evenimente în pasajul următor: "Iar dacă se propovăduiește că Cristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Cristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Cristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră" (1 Corinteni 15:12-14).

Chintesența religiei și credinței biblice stă în faptul că cele relatate de Biblie s-au petrecut cu adevărat în istorie.